

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.036 van 10 februari 2004
in de zaak A. 96.874/X-9843.**

In zake : Luc VANHAM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grotehertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. van DIEVOET,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Boomstraat 14.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Luc VANHAM op 26 oktober 2000 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 13 juli 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende verwerping van zijn beroep tegen het besluit van 15 april 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij hem de regularisatievergunning wordt geweigerd voor een aangelegde parking en een zwembad gelegen te Herne, Cache Debacker, op een perceel kadastraal bekend Sectie D, nr. 758 k;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de beschikking van 2 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 17 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 januari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. HENDRIKX die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat M. van DIEVOET, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 18 juli 1998 de regularisatievergunning aanvraagt voor een aangelegde parking en een zwembad gelegen te Herne, Cache Debacker, op een perceel kadastraal bekend Sectie D, nr. 758 k; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne op 6 oktober 1998 de regularisatieaanvraag weigert; dat verzoeker op 5 november 1998 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op 15 april 1999 beslist het beroep niet in te willigen; dat verzoeker op 18 mei 1999 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de Vlaamse regering; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media op 13 juli 2000 beslist het beroep niet in te willigen; dat dit het thans bestreden besluit is; dat niet wordt betwist dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van het thans bestreden besluit - bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie inzake zijn belang uiteenzet wat volgt :

"In casu blijkt echter uit geen enkel element van het dossier dat onder de wetgeving die gold op het ogenblik dat het beroep tot nietigverklaring werd ingediend, de Stedenbouwkundig Inspecteur na een gebeurlijke vernietiging van het bestreden besluit zou weigeren met beroeper een vergelijk te treffen zoals bedoeld in artikel 158 DORO. Beroeper werd immers op geen enkel ogenblik gedurende de regularisatieprocedure een besluit betekend waaruit blijkt dat de

Stedenbouwkundig Inspecteur weigert het in het toen geldende artikel 158 DORO bedoelde vergelijk te treffen. Zelfs volgens de wetgeving die van toepassing was op het ogenblik dat het beroep tot nietigverklaring werd ingediend, was het aldus mogelijk dat na een gebeurlijke nietigverklaring van het bestreden besluit, de Stedenbouwkundig Inspecteur alsnog het certificaat zoals bedoeld in het toen geldende artikel 158 DORO afleverde, waarna - rekening houdend met de termen van het vernietigingsarrest - de regularisatievergunning zou kunnen worden bekomen. De aflevering van dit attest was blijkens de toen van toepassing zijnde wetgeving immers aan geen enkele termijn gebonden.

Het is derhalve niet zo dat het bestreden besluit louter is gebaseerd op de vaststelling dat de vergunning onafleverbaar zou zijn, gelet op het feit dat het certificaat waarvan sprake in het toen van toepassing zijde artikel 158 DORO werd geweigerd, in welk geval de aanvrager zou zijn geconfronteerd met een voor de Minister bindend weigeringsmotief dat voor de Raad van State onaanvechtbaar is.

In tegendeel is het bestreden besluit gebaseerd op een aantal naar het oordeel van beroeper onwettige motieven die volstrekt vreemd zijn aan de toen geldende artikelen 158-159 DORO. Net omdat de bevoegde Minister klaarblijkelijk van oordeel was dat sowieso de werken waarop de aanvraag sloeg niet voor regularisatie in aanmerking kwamen, heeft deze nagelaten de Stedenbouwkundige Inspecteur in het kader van de regularisatievergunning te polsen over diens bereidheid met betrekking tot de litigieuze werken een vergelijk voor te stellen.

Daardoor heeft de Stedenbouwkundig Inspecteur tot op vandaag nooit over zijn bereidheid tot het voorstellen van een vergelijk uitspraak gedaan. Dit betekent echter geenzins dat indien de Minister, na vernietiging van het bestreden besluit en op basis van de motieven van het vernietigingsarrest, de Stedenbouwkundige Inspecteur zou hebben gepolst naar diens bereidheid een vergelijk voor te stellen, zulk vergelijk in ieder geval geweigerd zou geworden zijn.

Uit de artikelen 158-159 DORO, zoals van toepassing op het ogenblik van het treffen van het bestreden besluit en het indienen van het beroep tot nietigverklaring, blijkt immers niet dat het voorstel tot vergelijk op straffe van verval binnen een bepaalde termijn dient te worden gedaan.

Uit de vaststelling dat, tot op het ogenblik dat het bestreden besluit werd getroffen en het beroep tot nietigverklaring werd ingediend, nog geen certificaat van een voorgesteld, overeengekomen en uitgevoerd vergelijk voorlag, leidt het auditoraat dan ook ten onrechte af dat zulk voorstel in de toekomst niet meer kan worden gedaan en kon worden uitgevoerd, bij voorbeeld nadat de Raad van State een eerdere weigering van regularisatievergunning zou hebben geweigerd.

Aldus had beroeper op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring een uitgelezen belang bij het aanvechten van het bestreden besluit.

Na vernietiging van het bestreden besluit zou immers de Minister opnieuw over het beroep hebben moeten beschikken, rekening houdend met de termen van het vernietigingsarrest. Indien de Minister op basis van de termen van het vernietigingsarrest tot het besluit kwam dat een regularisatie kon of moest worden afgeleverd, dan diende hij onder het toen geldende wettelijke regime de Stedenbouwkundige Inspecteur te polsen omtrent de mogelijkheid tot het treffen van een vergelijk. Geen enkel element van het dossier laat toe te besluiten dat de Stedenbouwkundige Inspecteur zou hebben geweigerd dit vergelijk voor te stellen indien daarom door de stedenbouwkundige overheid gevraagd. Na uitvoering van het voorgestelde vergelijk en de daaraan verbonden opstelling van het attest, kon vervolgens de regularisatievergunning worden verleend.

Op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring had beroeper aldus een wettig belang dat bestond uit de mogelijkheid tot het verkrijgen van een regularisatievergunning nadat de bestreden

vergunningsweigering door de Raad van State zou zijn vernietigd. De mogelijkheid dat, na vernietiging de vergunning opnieuw zou worden geweigerd, doch nu op basis van een nieuw motief doet aan dit belang geen afbreuk. Deze mogelijkheid bestaat immers quasi steeds, nu het het bestuur steeds is toegestaan na vernietiging van het bestreden besluit een besluit te treffen met dezelfde inhoud voor zover maar rekening wordt gehouden met de termen van het vernietigingsarrest.

Het feit bovendien dat de artikelen 158-159 DORO hangende het beroep tot nietigverklaring zijn gewijzigd, in de mate dat de het vergelijk en de uitvoering van een vergelijk geen noodzakelijke voorwaarde meer is voor het bekomen van een regularisatievergunning, kan dit belang in hoofde van beroeper enkel versterken.";

Overwegende dat het bestreden besluit de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid dan ook de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat verzoeker derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van het bestreden besluit; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat het belang dat volgens verzoeker bij het inleiden van de vordering bestond "uit de mogelijkheid tot het verkrijgen van een regularisatievergunning nadat de bestreden vergunningsweigering door de Raad van State zou zijn vernietigd", betrekking heeft op de gevolgen eigen aan elk vernietigingsarrest, maar niet inhoudt dat verzoeker door het betrachten van dit gevolg, een belang heeft bij het beroep; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien februari 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.